

Arrest

nr. 202 184 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 maart 2015 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1

vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 oktober 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.03.2015 werd ingediend te Sint-Niklaas door :

*I(...), M(...) (...)
Geboren te Skopje op (...) 1998
I(...), A(...) (R.R. (...))
Geboren te Skopje op (...) 2007
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat de relatie tussen hun ouders spaak gelopen is en dat beide ouders een nieuwe relatie hebben. Zij zouden echter samen het ouderlijk gezag uitoefenen over de kinderen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de kinderen (mevrouw M(...) N(...) - R.R. (...)), in Macedonië verblijft. Mevrouw trad daar in het huwelijk met dhr. R(...) G(...) (R.R. (...)) die over verblijfsrecht in België beschikt. Mevrouw vroeg reeds tweemaal een visum gezinshereniging aan op basis van dit huwelijk. Tweemaal werd haar dit geweigerd, de laatste weigeringsbeslissing werd genomen op 06.10.2015.

De vader van de kinderen (Dhr. I(...) S(...) - RR (...)) woont niet samen met zijn kinderen maar is woonachtig te Beveren. De nieuwe relatie van de vader met een Belgische onderdane is beëindigd zoals blijkt uit de negatieve woonstcontrole d.d. 22.05.2015. De vader van de kinderen beschikt niet over verblijfsrecht. De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de kinderen in het weekend bij hun vader verblijven. Echter, hiervan wordt geen enkel bewijs voorgelegd. De vader legt geen enkel stuk voor dat zijn emotionele/affektieve en/of financiële banden met zijn kinderen staft. De voorgelegde foto's zijn niet gedateerd en bovendien staat dhr. I(...) S(...) niet op de foto's.

Bovendien stellen we vast dat beide ouders het voorwerp zijn van een. inreisverbod, aan betrokkenen betekend op datum van 11.01.2013 en geldig tot 11.01.2016. Beide ouders mogen zich dus niet op Schengengrondgebied bevinden voor een periode van drie jaar met name tot 11.01.2016. Hoewel de kinderen uitgesloten zijn van het inreisverbod volgen zij wel de administratieve situatie van de ouders. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar beide ouders niet over verblijfsrecht beschikken en bovendien het voorwerp) zijn van een inreisverbod. De advocaat van betrokkenen haalt aan dat tegen dit inreisverbod nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het inreisverbod zodoende niet definitief is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat het beroep tegen dit inreisverbod door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd op 19.07.2013.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier reeds vijf jaar te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien betekenden hun ouders op 31.05.2013, 11.01.2013 en 13.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf, samen met hun ouders, gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij

kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Het feit dat de tante van betrokkenen, mevrouw I(...) R(...) - R.R. (...), de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat de grootouders van betrokkenen (I(...) S(...) - RR (...) en I(...) D(...) - RR (...)) legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en beschikken noch hun moeder noch hun vader over verblijfrecht, meer nog de ouders staan onder inreisverbod, betekend op 13.09.2013 en geldig tot 13.09.2016. Tenslotte, is er geen sprake van een gezinscel tussen de kinderen en hun grootouders/tante aangezien er geen samenwoont is. Er worden evenmin bewijzen voorgelegd van de vermeende familiebanden (er worden geen geboorteaktes voorgelegd) en evenmin van affectieve en/of financiële banden. De voorgelegde foto's zijn geen afdoende bewijs daar ze niet gedateerd zijn en ze gaan bovendien niet gepaard met officiële stukken waaruit de familiale banden zouden blijken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig; de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152,639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat hun moeder in Macedonië verblijft en dat hun vader niet over verblijfsrecht beschikt en bovendien onder inreisverbod staat.

Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 107.646 van 30.07.2013) op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en Juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd., Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan en hun schooljaar hier willen vervolmaken, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen beroepen zich tenslotte op het feit dat hun moeder een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw M(...) N(...) (R.R. (...)) een eerste visumaanvraag indiende op datum van 03.02.2015. Dit visum werd geweigerd op 09.06.2015. De tweede visumaanvraag van mevrouw M(...) werd geweigerd op 06.10.2015. Bovendien staat zij onder een inreisverbod van drie jaar dat haar verbiedt zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van drie jaar met name tot 13.09.2016. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

1.3 Op 28 september 2015 dient de eerste verzoekende partij enkel in eigen naam een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2015 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 181 839.

2. Over de rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring werden op 13 november 2015 ingediend door beide ouders optredend als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen. Eén van de minderjarige kinderen, met name I. M., is op 6 april 2016 echter meerderjarig geworden, zodat de ouders hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. I. M. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2 Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.3 Met toepassing van artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de vreemdelingenwet, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

Artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot. (…)”

De Raad stelt vast dat op 3 maart 2015 de verzoekende partijen, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2015 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de met onderhavig beroep bestreden beslissing.

Op 28 september 2015 dient de eerste verzoekende partij enkel in eigen naam een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2015 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 181 839.

Gelet op de vaststelling dat het onderhavig beroep slechts werd ingesteld door onder meer de eerste verzoekende partij als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen, en dus niet in eigen naam, en de bestreden beslissing enkel werd getroffen ten aanzien van de kinderen terwijl het beroep gekend onder het rolnummer 181 839 enkel de eerste verzoekende partij in eigen naam betreft waarbij de beslissing ook enkel haar betreft, kan toch geen toepassing worden gemaakt van artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet zodat beide beroepen afzonderlijk behandeld worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 De verzoekende partijen voeren in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1.

Door de verzoekende partij werd kenbaar gemaakt in de aanvraag tot machtiging van verblijf dat beide ouders een nieuwe relatie hebben.

De moeder heeft thans een relatie met de heer G(...) R(...), geboren op 16 februari 1968, van Belgische nationaliteit. Beide zijn ondertussen getrouwd.

Tot mevrouw M(...) N(...) kortstondig terugkeerde naar Macedonië, verbleven de kinderen in hoofdzaak bij haar en haar nieuwe partner te 9100 Sint-Niklaas, (...) (stuk 7). De kinderen verblijven in het weekend bij de heer I(...) S(...), hun vader. Hij verblijft te 9120 Beveren, (...).

Mevrouw M(...) N(...) vroeg in Macedonië een visum gezinshereniging aan, dewelke thans echter werd geweigerd door de verwerende partij (onvoldoende bestaansmiddelen in hoofde van haar partner: de heer G(...) R(...)).

Doordat mevrouw M(...) N(...) momenteel (tijdelijk) in de onmogelijkheid is om feitelijk bij haar kinderen te verblijven, neemt de stiefvader (de heer G(...) R(...)) de zorg voor de kinderen op zich tijdens de weekdagen.

De kinderen lopen immers school in Sint-Niklaas [supra], niet ver van het appartement dat mevrouw M(...) N(...) en haar echtgenoot huren.

De rol van de stiefvader (de heer G(...) R(...), geboren op 16 februari 1968, van Belgische nationaliteit en de echtgenoot van de moeder van de kinderen) is cruciaal voor de kinderen.

2.

In de bestreden beslissing leest de verzoekende partij uitvoerig over de verblijfsrechtelijke positie van de moeder (mevrouw M(...) N(...)) en de vader van de kinderen (de heer I(...) S(...)). De verwerende partij steekt het niet onder stoelen of banken dat aan beide ouders een inreisverbod werd opgelegd en zij niet over een Belgische verblijfstitel beschikken.

Daarentegen leest de verzoekende partij in de bestreden beslissing niets over de stiefvader (de heer G(...) R(...)).

De rol van de stiefvader is nochtans cruciaal, zoals hierboven uiteengezet. Hij treedt de facto op als vader- en ouderfiguur. Hij draagt de zorg voor de kinderen. De kinderen verblijven bij hem in Sint-Niklaas, in afwachting van de terugkeer van de moeder (mevrouw M(...) N(...)). Dit is de verwerende partij bekend.

3.

De band tussen de kinderen en de stiefvader valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest van de grondrechten van de EU.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Noch uit de bestreden, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

Als de verwerende partij een concrete en volledige belangenafweging had gemaakt, dan had men rekening moeten houden met de band tussen de stiefvader en de kinderen (supra).

Hiermee wordt echter op geen enkele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing, noch in

het administratief dossier.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 3 IVRK samengelezen met artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

4. ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij erop dat, in zoverre geen schending zou worden weerhouden van bovenvermelde artikelen, de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk op welke manier de relatie tussen de stiefvader en de kinderen concreet werd overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is.

Nochtans zijn 'deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat. De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten op welke manier deze belangen werden overwogen.

Een afdoende motivering in de bestreden beslissing is niet aangetoond.

Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht. conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien de bevoegde overheid een zeer grote beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014,190).

De verzoekende partij wordt echter geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 IVRK, artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU en artikel 9bis Vreemdelingenwet."

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste töt de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van art. 8 EVRM en art. 3 IVRK verwijst verweerder naar haar repliek op het eerste middel.

De concrete kritiek van verzoekende partij in het kader van het tweede middel, bestaat eruit dat de relatie tussen de kinderen en hun stiefvader onvoldoende werd betrokken bij de motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt ter zake op dat de relatie met de stiefvader niet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Er werd louter verwezen naar hun verblijf bij hem in de weekdagen als een praktisch resultaat van het feit dat hun moeder niet in België verbleef.

De relatie met hun moeder (die in Macedonië verblijft) vormt het kader van deze regeling, zoals duidelijk blijkt uit de inhoud van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Met haar kritiek gaat verzoekende partij bovendien voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, m.n. dat de ouders van de kinderen hier niet over een verblijfsrecht beschikken, en dat het in de eerste plaats aan de kinderen toekomt de ouders te volgen - die ten andere het voorwerp uitmaken van een hangend inreisverbod.

Het middel faalt in rechte en in feite.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de in de akte vermelde motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan ook de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partijen wijzen erop dat doordat de moeder (tijdelijk) in de onmogelijkheid is om feitelijk bij haar kinderen te verblijven, de stiefvader de zorg voor de kinderen op zich neemt tijdens de weekdagen. Ze stellen dat de rol van de stiefvader, met name de echtgenoot van de moeder van de twee kinderen, cruciaal is voor de kinderen. De verzoekende partijen betogen dat zij in de bestreden beslissing niets lezen over de stiefvader, terwijl de rol van de stiefvader zoals hierboven uiteengezet cruciaal is. Ze benadrukken dat hij zorg draagt voor de kinderen en dat de kinderen bij hem in Sint-Niklaas verblijven in afwachting van de terugkeer van de moeder en dat dit de gemachtigde bekend is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing in geen geval melding wordt gemaakt van het gegeven dat de stiefvader de zorg voor de kinderen op zich neemt tijdens de weekdagen. In de bestreden beslissing wordt slechts ingegaan op het feit dat de moeder van de kinderen in het huwelijk trad met de heer R. G. die over verblijfsrecht in België beschikt en reeds tweemaal een visum gezinshereniging aanvroeg op basis van dit huwelijk wat haar tweemaal werd geweigerd, en dat de laatste weigeringsbeslissing werd genomen op 6 oktober 2015. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd over het gegeven dat de kinderen in het weekend bij hun vader zouden verblijven, maar over het verblijf van de kinderen bij de stiefvader tijdens de weekdagen is in de bestreden beslissing geen motivering terug te vinden. Nochtans hadden de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 maart 2015 onder meer het volgende aangevoerd: "*Doordat mevrouw M(...) N(...) momenteel (tijdelijk) in de onmogelijkheid is om feitelijk bij haar kinderen te verblijven, neemt de stiefvader de zorg voor de kinderen op zich tijdens de weekdagen*". Hierop werd in bestreden beslissing echter niet ingegaan. Er valt niet in te zien op welke manier de motivering met betrekking tot de relatie tussen de moeder van de kinderen en de heer R. G. kan beschouwd worden als een antwoord op het door de verzoekende partijen in voormelde aanvraag van 3 maart 2015 naar voren gebrachte element omtrent de zorg door de stiefvader tijdens de weekdagen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de relatie met de stiefvader niet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid maar dat louter werd verwezen naar het verblijf van de stiefvader in de weekdagen als een praktisch resultaat van het feit dat de moeder niet in België verbleef. De verwerende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat, daargelaten de vraag of het verblijf bij de stiefvader en de zorg door de stiefvader tijdens de weekdagen al dan niet een praktisch resultaat is van het feit dat de moeder niet in België verbleef, dit element wel degelijk werd aangehaald in de aanvraag van 3 maart 2015 onder punt 5 onder de hoofding "*C. De concrete feiten*", dit na een theoretische uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden onder de hoofding "*B. T.a.v. de ontvankelijkheidsgronden (buitengewone omstandigheden)*". In punt 8 onder de hoofding C werd geconcludeerd dat om al deze redenen verzoekers in de mogelijkheid dienen te worden gesteld om hun aanvraag in België in te dienen en dat omwille van deze redenen wordt verzocht om aan verzoekers een uitzondering toe te kennen en hun aanvraag thans te laten indienen in België. De gemachtigde is uitdrukkelijk ingegaan op de overige punten onder de hoofding C, doch heeft nagelaten te motiveren over het verblijf bij de stiefvader en de zorg door de stiefvader tijdens de weekdagen. De Raad benadrukt hierbij dat indien de gemachtigde de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hij moet motiveren waarom hij deze niet aanvaard, wat de gemachtigde *in casu* dus niet heeft gedaan. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, m.n. dat de ouders van de kinderen hier niet over een verblijfsrecht beschikken, en dat het in de eerste plaats aan de kinderen toekomt de ouders te volgen - die ten andere het voorwerp uitmaken van een hangend inreisverbod, merkt de Raad op dat dergelijk motief geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat er niet werd gemotiveerd over de zorg van de stiefvader terwijl dit uitdrukkelijk werd aangevoerd in de aanvraag van 3 maart 2015.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt nog geantwoord op andere elementen die door de verzoekende partijen, in hun aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald, maar in dit verband wordt

benadrukt dat het niet aan de Raad als annulatierechter is om in de plaats van het bestuur te beoordelen of de bestreden beslissing ook zonder de door een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aangetaste motieven overeind zou zijn gebleven.

4.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU